

LAIVAS

No. 38. Metai X

Rugsējo-Sept. 13, 1930

URS vaim.
republikne
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XIV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija

MAT. 6, 24—33.

ANUO metu Jėzus tarė savo mokytiniais: Nėvienas negali tarnauti dviem valdovam; nes arba jis vieno nekės ir mylės kitą, arba vieno laikysis ir niekins kitą. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai. aš sakau jums: Nebūkite bailiai susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nė savo kūnu, ką vilkėsite. Ar gi gyvybė ne svarbesnė už valgį ir kūnas už drabužį? Žvilgterėkite į dangaus sparnuočius; jie nesėja, nei pjauna nei į kluonus nekrauna; ir jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug daugiau verti kaip jie?

Kasgi jūsų gali savo rūpesniu padidinti savo ūgį vienu mastu? Ir kam jūs labiau rūpinatės drabužiu? Žiūrėkite į lauko lelijas, kaip jos auga; jos nesidarbuoja ir neverpia; tačiau aš sakau jums, kad ir Saliamonas visoje savo garbėje nebuvo taip apsvilkęs, kaip viena jų. Taigi, jei Dievas taip apvelka lauko žolę, kuri šiandien yra, o rytoj metama į krosnį, kaip gi labiau jus žmonės menko tikėjimo? Nebūkite tat bailiai susirūpinę ir nesakykite: Ką valgysime, ar ką gersime, ar kuo apsidengsime? Nes visų tų dalykų

Lekcija.

GAL. 5, 16—24.

BROLIAI, aš sakau: Elgkitės vadovaujant dvasiai, ir jūs nevykinsite kūno geidulių. Nes kūnas geidžia prieš dvasią, dvasia gi prieš kūną; nes tuodu yra kits kitam priešingu, kad nedarytumėte visa ko tik norite. O jei jūs esate dvasios vedami, jūs ne esate po įstatymu. Kūno darbai yra matomi; jie yra: paleistuvystė, susitepimas, begėdystė, pasileidimas, stabų garbinimas, žavėjimai, neprietelystės, barniai, pavydai, rūstybės, vaidai, nesutikimai, atskalos, neapykantos, žmogžudystės; girtuokliavimai, apsirijimai ir į tuos panašūs dalykai. Kaip aš jums anksčiau sakiau, taip vėl iš anksto sakau. Kurie tai daro, tie negaus Dievo karalystės. Dvasios gi vaisių yra: meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, malonumas, gerumas, romumas, meilumas; ištikimybė; kuklumas, susilaikymas, skaistybė. Prieš tokius nėra įstatymo. Kurie yra Kristaus, tie prikaltė ant kryžiaus savo kūną draug su ydomis ir geiduliais.

labai ieško pagonys. Juk jūsų Tėvas žino, kad visa to jums reikia. Taigi, ieškote visupirma Dievo karalystės ir jos teisybės, o visa tai bus jums pridėta.

Amerikos Kolegijos.

Amerikos Jungtinėse Valstybėse aukštosios mokyklos, kolegijos ir akademijos auga kaip grybai.

Steigia jas valdžia, steigia vienuolijos, steigia organizacijos. Ar jų tiek reikia? Taip. Jos pilnos mokinių, o ne kurios persipildžiusios.

Mat, seniau iš tūkstančio vienas ėjo kolegijon, o dabar iš 150 vienas eina kolegijon.

Amerika tat mokytais žmonėmis turėtų, rodos, viršinti visas pasaulio šalis. Bet taip nėra.

Šalia naudingų šaliai piliečių iš kolegijų išeina ir labai daug mokytų “šlamštų.”

Išgilinant į Amerikos aukštesniųjų mokyklų dvasią ir auklėjimą, pasikalbant su žymesniais auklėtojais, gauni suprasti, kad su tomis mokyklomis yra kaip su grybais. Vieni grybai yra naudingi ir nenkenkia sveikatai, kiti nuodingi.

Amerikos aukštesnės mokyklos, kaip nekurių žymių auklėtojų sakoma, serga dabar vidurių užkietėjimu — nevirškinimu. Jos yra prisigaudžiusios tiek įvairių dalykų, kad juos sunku suskaityti. Tų dalykų nori išmokyti savo auklėtinius ir auklėtines. Nuo tų dalykų tiems galvos svaigsta; itin kad dabar į kolegijas stoja labai daug su “sunkiomis galvomis.”

Žiūrėk, su vargais, bėdomis baigė pradžios mokyklą. Išleido juos “iš pasigailėjimo” ir štai tokie asmenys stoja kolegijon. Ten priima, by tik tie asmenys užsimoka; juos laiko, nes jie užmoka. Jie išbūna skirtąjį valandų laiką mokykloje ir “repečkinasi,” replioja, ne žengia iš skyriaus į skyrių. Baigia laiką, baigia mokyklą, gauna diplomą. Bet gyvenime niekur netinka. Dirbti nenori, mokyti negali, žymesnės profesijos darbo nepajėgia dirbti, tai lieka jiems tik “moksliškai žuli-

kauti.”

Amerikoje netrūksta mokytų sukčių.

Daugybė Amerikos kolegijų yra be jokių aukštesnių idealų. Jos yra pelno įstaigos ir mokina vien kaip “pinigą daryti.” Jos tampa dirbtuvėmis, kurios nukala “pinigų darymo” mašinas o ne žmones su idealais, su tikru noru pasitarnauti žmonijai.

Politikieriai, profesionalai, mechanikai ir kiti dabar tik ir žiūri, kad kodaugiau siai pagautų sau dolerių, o ne kad kogeriausiai, nuoširdžiai atliktų savo pareigas.

Žiūrėk, laikraščiai tik mirga žiniomis apie neva “mokslą baigusių žmonių net kriminalius prasižengimus; neminint kitų visų trukumų ir negerumų.

—o—

Norint susitikti su idealais, tai reikia susipažinti su panašiomis katalikiškomis aukštomis įstaigomis. Nors ir čia kaip kur pritemdinti idealai, bet vis jie yra viršuje kitų dalykų.

Šios mokyklos yra išikūrusios del idealų tikslų, del jų jos gyvena, veikia, kenčia ir pasišvenčia.

Materijalizmo dvasia, supančiojusi dabar žymią visuomenės dalį, daro katalikiškųjų mokyklų gyvenimą nepaprastai sunkų.

Daug net pačių katalikų nesupranta tų mokyklų prasmės. Daugybės auklėtinių galvose netelpa tų mokyklų skelbiami idealai. Ir kaip jie tilps, kad jie neduoda pinigų, o dažnai dar reikia pinigų prie jų pridėti.

Del to, matome, kad ir baigę katalikiškas aukštąsias mokyklas ir kolegijas, ne visi šviečia kaip šviesios žvaigždės. Jų daugelį pagauna tamsi, žiauri materializmo dvasia ir sunaikina įdiegtus idealus.

Kapinės.

Rašo Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.

(Tąsa).

Kitiems vėl rašytojams atrodo, kad krikščionims nebuvo taip lengva rinktis kapuose, kaip De Rossi spelioja. Abejojimams duoda pagrindo tas faktas, kad buvęs valdžios įstatymas, kuriuo einant kiekvienoje apygardoje ar mieste leista buvo turėti tik vieną laidojimo bendrovę arba kolegiją, taigi nesunku atspėti, kad toji vienintelė kolegija negalėjo būt krikščionių rankose, bet pagonų, ypatin- gai pačioje sostinėje Romoje, kur daugiausia yra užsilikusių požeminių kapų. Pagoniškos tat kolegijos, einant valdžios įstatymais, turėjo turėti savo priežiūroje ir krikščionių kapus ir turėjo teisių žinoti, kas juose yra daroma.

Kaip pagoniškos kolegijos naudojosi savo teisėmis kištis į krikščionių kapus, žinių neturime, tačiau negalima abejot, kad nekartą krikščionims buvo sudrumsta ramybė ir požemiuose. Katakumbas (taip vadinosi krikščionių laidojimo vietos po-

žemėse) betyrinėjant surasta vienoje vietoje daug žmonių kaulų vienoje krūvoje, ženklas, kad kūnai nebuvo palaidoti. Žinovai sprendžia, kad tai yra persekiojimų pėdsakai. Krikščionys buvę susirinkę pamaldoms. Pagonys susekė jų susirinkimą, užgriovė kelią vedantį lauk iš požemių, taip visi ir žuvo, negalėdami išeit į orą.

Nors krikščionims teko nugalėt ir daug sunkenybių, visgi faktas pasilieka faktu ir tai labai pamokinančiu, kad krikščionys nelaidojė savo numirėlių pagonų kapuose, o pagonys krikščionių, skyrė juos tikėjimas gyvus, skiria ir poilsio vieta mirusius. Nėra atsitikimų, kad pagonies kapas būtų šalia krikščionio kapo, o krikščionio šalia pagonies, vieni su kitais nesimaišė ir po mirties.

Didelis yra tai pamokymas mūsų laikų krikščionims, kurie perka sau laidojimo vietas — lotus nekatalikiškose kapinėse ir tenai nori būt palaidoti, arba daro pastangų, kad savo mirusius pagonis palaidot katalikiškuose kapuose ir kelia didelį trukšmą, kuomet Bažnyčia neįsileidžia nekatalikų į katalikiškus kapus, arba draudžia katalikams laidotis nekatalikiškuos kapuos. Toki krikščionys yra jau netekę tos dvasios, kuri gaivino pirmuosius krikščionis.

Viešų arba bendrų kapų atsiradimas.

Pačioje pradžioje, kuomet dar gyvi buvo apaštalai, krikščionys, nebūdami labai skaitlingi ir išsimėtę visur, negalėjo turėt visų įstaigų, kurios jiems buvo reikalingos, o kurias tik paskui sau visi kūrė, eidami savo tikėjimo nurodymais.

Kadangi ir žydai ir pagonys galėjo laidotis kur norėjo, dažniausia kiekvienas savo žemėse, savo soduose, taigi ir krikščionys naudojosi tąja teise ir papročiu ir ruošė savo atsilsiuvi vietą, kur

kas pajėgė ir galėjo. Turtingesni priimdavo į savo kapus brolius tikėjime, tuo būdu duodavo pradžią viešioms kapams, nes priėmę žymų svečių skaičių, nebenerėjo turėti savo priežiūroje tos šventos vietos, to del pavesdavo jį Bažnyčios priežiūrai, tik dovanotojo vardas pasilikdavo prie kapų ir toliau.

Bažnyčia, turėdama dabar tuos kapus savo žinioje, juos didino, pirkdama naujus žemės plotus, kad galėtų priglauti visus tikinčiuosius, kurie buvo reikalingi to priglaidimo.

Tokios permainos pavyzdį galime rasti Damitillos kapinėse. Flavia Domitilla, artima ciecoriaus Domicijono giminaitė, turėjo didelius žemės plotus šalia kelio, vadinamo via Ardeatina. Tenai buvo prirengta vieta kapams del visos Flavijų šeimos. Dar šiandien galima matyt nuo kelio įėjimas į požemius, prieangius, gretimos kameros, kur pagal romenų papročiu buvo daromi paminėjimai. Kiek toliau prasideda tinklas požeminių galerijų, kuriose buvo laidojami ir kiti broliai tikėjime.

Iš pradžių tie kapai turėjo Damitillos vardą, paskui, kuomet tapo palaidoti kentėtojai Nereusas ir Akileusas, jų vardus gavo. Ketvirtame šimtmečiu ant kentėtojų kapų tapo pastatyta bazilika — bažnyčia. Atsirado tuojaus daug norinčių laidotis šalia tų kentėtojų po bažnyčia, reikėjo kasti naujas galerijas, kad padarius daugiau vietos laidojimams. Kada tie kapai perėjo bažnyčios priežiūron, nežinia, tačiau jau popiežius Zephyrinus skiria Kallistą vyriausiu visų kapinių esamųjų Bažnyčios priežiūroje užveizdėtoju, tai reiškia, kad antrojo šimtmečio pabaigoje buvo jau daug kapinių bažnyčios globoje, o kaipo tokios jau skaitėsi viešomis, visi krikščionys galėjo jomis naudotis.

Iš viso šiandien Romos apylinkėse yra žinomų apie penkiasdešimt požeminių kapinių, jose yra palaidotų žmonių apie

du milijonu, o ištiesus visas galerijas gautumei vieną, penkių šimtų amerikoniškų mylių ilgumo.

Kituose kraštuose, kur žemė neleido daryti tokių kasinėjimų po žeme, nes buvo ar per minkšta, ar per kieta, dar prieš užsibaigiant persekiojimams buvo ruošiamos krikščionims atskiros kapinės ant žemės paviršiaus.

Tokių kapinių pėdsakus randame antram šimtmety Frygijoje, Šiaurinėje Afrikoje, Dalmacijoje ir kituose kraštuose.

Bendrai imant krikščionys prisitaikydavo laidojimo reikale prie esamųjų tam krašte ir tuo laiku papročių, žinoma, jeigu jie buvo suderinami su tikėjimu. Nekados pav. krikščionys nedegindavo savo numirėlių, nors tarp pagonų buvo tai labai įsigalėjęs paprotys, nes toksai deginimas yra priešingas tikėjimo dvasiai, priešingas prisikėlimo vilčiai.

Egipto gyventojai paversdavo savo numirėlius mumijomis asfalto ir natrono pagalba. Rasime tenai ir daugelį krikščionių taip palaidotų.

Romos apylinkėse laidota požeminėse galerijose, o visam civilizuotam pagoniškam pasauly minėta trečia, devinta ir trisdešimta mirimo diena ir metinės sukaktuvės. Toksai paprotys, kaip matėme, buvo labai parankus krikščionims daugeliu žvilgsnių, todėl jis ir prigijo jų gyvenime labai greit, nes ir gyviems lengvino susirinkimus ir numirusių sieloms nešė pagalbos. O minėti mirimo dienas paprotys, perėjęs yra į visą katalikų Bažnyčią ir išsilaikęs iki šiai dienai su tuom tik skirtumu, kad vietoje devintos dienos minima septinta, nes toji skaitlinė daug daugiau turi reikšmės ir dažniau paminėta šv. Rašte.

Tuose kraštuose, kur nežinomos buvo katakumbos, nedarė jų ir krikščionys, laidojosi ant žemės paviršiaus, nors žemė ir buvo patogi katakumbų kasimui.

(Bus daugiau).

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tąsa).

44. Atminties Ydos.

Atmintis nuolatos turėtų priminti žmogui didžiausį jo geradarį ir be galo dideles to geradario malones, būtent Dievą. Bet nevisada taip būna. Žemės mažmožiai ir smulkūs asmeniniai reikalai panardina žmogaus atmintį, pririša ją prie savęs. Ilgesnį laiką šitaip pagyvenęs žmogus įgauna stambių atminties ydų.

1. Užsimiršta Dievą ir Jo malones. Išrinktajai tautai Dievas teikė gausių, nepaprastų malonių. Bet ir ji, ramybės dienoms atėjus, užsimiršdavo aiškiai regimą Dievo globą. Skundžiasi Viešpats Psalmisto lūpomis: „Pamiršo Dievą, kuris juos išgelbėjo“ (Ps. 105.) Tai didžiausias nedėkingumas.

2. Pamiiršta savo pareigas ir geruosius pasiryžimus. Užtat padaro stambių nusikaltimų. Visi žinome šv. Petro gerą nusistatymą. „Petras jam tarė: Nors man reiktų ir mirti draug su tavim, aš tavęs neišsiginsiu.“ Bet greit pamiršo, ką buvo žadėjęs. Baimės apimtas, kad jo neįtartų esant Kristaus mokiniu „jis išsigynė visų akyvaizdoje, sakydamas: Aš nežinau, ką tu sakai.“ (Mat. 26; 35, 70). Jeigu jisai būtų prisiminęs Išganytojui duotus pažadus, būtų gal visai nenusikaltęs.

3. Žmonės apsunkina savo atmintį, išblaško dvasią, pažadina vaidentuvę ir atsiranda didelių dvasiai pavojuose, prisimindami daiktus, vietas ir asmenis, su kuriais bendraujant nusikalsta Dievui.

Didžiausia žmogui nelaimė — tai nelaisvė, vergija. Išrinktoji tauta buvo Egipto vergijoj. Dievas išvedė ją iš vergijos, grąžino laisvę. Bet prisiminę Izraelitai Egipto svogūnus, pilnus puodus mėsos ir iki sočiai turėtos duonos, ėmė murmėti ir išmėtinėti Mozei, kam jis paliuosavęs juos iš vergijos. (palyg. Išėjimų kn. 16, 3). Už valgi, už rūbą, ar nuodėmingą džiaugsmą kitas žmogus parduotų net savo

amžiną laimę. Žalingi sielai prisiminimai nukreipia atmintį į pavojingą sritį ir lenka vėlią prie nusikaltimų.

Šias visas atminties ydas reikia pašalinti. Nevalia mums pamiršti didžiausio savo Geradario — Dievo, nevalia pamiršti pareigų ir jose apsileisti, arba savo atmintį pakreipti į nuodėmingus prisiminimus. Vieną tik kartą gyvename pasaulyje. Turime nuoširdžiai rūpintis savo išganymu. Kas-gi nenori pamesti minėtųjų atminties ydų, tas jų nori. Išganymo klausime nepateisys žmogaus pamiršimai. Jie buvo ir yra nugalimi. Reikia netingėti atminties ydas pašalinti.

45. Atminties Sutvarkymas.

Yda yra įsigalėjęs blogas įprotis. Blogąjį įprotį galime pašalinti geruoju papročiu, anam priešingu.

Atminties ydos — tai pamiršimai, arba nuodėmingi prisiminimai. Reikia juos šiaip sutvarkyti:

1. Jeigu retai kada atsimeni apie Dievą, apie savo sielos reikalus ir save išganyti nedaug tau rūpi, — būtinai turėtum atsitraukti keletai dienų nuo paprastų užsiėmimų, gerai atlikti rekolekcijas ir, nuodėmklausiu leidžiant, atlikti iš ilgesnio laiko išpažintį.

2. Lavinkis trumpomis maldelėmis, atodūsiiais, Dievo akyvaizdos prisiminimu ir dvasišką Komuniją palaikyti artimesnę vienybę su V. Dievu.

3. Neprisirišk nei prie vieno daikto ar asmens. Pojučius sutvarkęs atrasi sielos ramybę ir savo širdį paruoši šv. Dvasios malonėms priimti.

4. Būtų klaida nesidomėti savo luomo pareigomis. Ką privalai žinoti ir atsiminti, pasistenk nepamiršti. Ką darai, daryk gerai.

Verta čia paminėti šv. Boneventūro nurodomus tris atminties laipsnius. Jie liečia žmogaus bendravimą su Dievu maldos ir kitų dvasinių pratybų metu.

P i r m a s, žemiausias atminties ir dvasios skaidrumo laipsnis, — tai kuomet žmogus, nors ir su didelėmis pastangomis, savo maldose, dvasiniuos skaitymuos ir susitelkimo valandėlėse savo demesį atitraukia nuo savo paprastųjų darbų, o prisimena, bent trumpais momentais, V. Dievą.

Kad šį atminties laipsnį įgijus ir sustiprinus, reikia:

1. Pašalinti nuodėmingas, neskaisčias, negailestingas, išdidžias ir pilnas savimeilės mintis.

2. Sutvarkyti jausmingąjį džiaugsmą ir slėgiantį liūdėsį.

3. Reikia nuoširdžiai ir karštai pasimelsti; dažniau prisiminti Dievą ir mažiau galvoti apie Jo kurinius.

4. Ištikimai atlikinėti kasdien dvasinį skaitymą iš knygos.

5. Reikia įprasti bent kelioms sekundoms susitelkti, prisiminti Dievo akyvaizdą, pav. laikrodžiui mušant valandas, arba pradėdant naują darbą.

A n t r a s atminties laipsnis yra aukštesnis. Jis parodo bendrąją sielos pažangą dorybėse.

Jeigu žmogus gali atlikti savo mąstymus ir maldas be žymių išsiblaškimų, jisai pajėgia tada savo širdies gelmėse rimtai užsiimti dvasios reikalais. Tai pažangą dorybėse darančių sielų laipsnis. Kiekvienas žmogus gali pasiekti šį laipsnį. Jis pasiekiamas:

1. **M a l d a**. Siela, pakėlus savo mintį ir troškimus prie Dievo, pagarbos, dėkonės, permaldavimo ar prašymo maldoje, bendrauja su V. Dievu. Nuolatinė malda ir nuolatinis Dievo akyvaizdos prisiminimas patarti yra Apaštaly: „nuolat melskitės. Dėkokite visuose atvejuose; nes ta yra jums visiems Dievo valia Jėzuje Kristuje,” rašo šv. Povilas apaštalas (1 Tesal. 5, 17-18). Ir šv. Petras ragina: „būkite išmintingi ir budrūs maldose (1 Petro 4, 7).

2. Pasiekiamas antras atminties laipsnis **s u s i t e l k i m u**. Kuomet žmogus, supra-

tes pašvenčiamos Dievo malonės veikimą savo sieloje, prisimena, jog šv. Trejybė jį pamėgo, apsigyveno jo sieloje, padarydama savo bažnyčią joje, — su dideliu džiaugsmu dėkoja V. Dievui už tas gausias malones ir paruošia savo širdį naujoms Dievo malonėms.

3. Iš savo pusės siela privalo **p a s i a u k o t i** V. Dievui tarnaut su pavaldinio baimė ir kūdikio atsidavimu savo geriausiam dangaus Tėvui. Užtat reikia, kad siela visados būtų ištikima V. Dievo valiai, kad pagundų ir pavojų metu maldautų Jo pagalbos, o suklydusi, ar nusikaltusi, kad maldautų dovanojimo dėl Jėzaus kančios, ir savo nuoširdžia atgaila atitaisytų negerumus. Savo darbą ir meilę, maldą ir susitelkimo kilnias valandėles aukok V. Dievui, sakydamas Jam. „pasirengus, Viešpatie, mano širdis, pasirengus” (Ps. 107, 2), būtent į širdies auką, kokios Viešpats pareikalau.

T r e e i a s aukščiausias atminties laipsnis nuolatos primena žmogui Dievo akyvaizdą be galo tyriu būdu. Siela nuolatos atjaučia, jog Dievuje „mes gyvename, judame ir esame,” (Apd. 17, 28). Žmogus tada nepaiso savo reikalų, tik nori įtikti V. Dievui. Sieloje pasidaro tuomet panaši būklė, kaip apaštaly ant kalno Tabor, Išganytojo persimainymo metu. „Mokytojau, mums čia gera būti, padarykime tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui.” (Mork. 9, 4). Siela pasilieka visuomet Dievo akyvaizdoj, jaučia teikiamasias Dievo malones, užtat džiaugiasi ir ilsisi savo Viešpatyje. „Aš turiu visuomet Viešpatį savo akyvaizdoje, nes jis yra mano dešinėje, kad nebūčiau pajudintas. Todėl mano širdis linkminasi ir mano liežuvis džiaugiasi, be to ir mano kūnas ilsėsis su viltimi.” (Apd. 2, 25-26).

Šis atminties laipsnis pasiekiamas yra ant žemės tik išrinktųjų sielų; tobulu-gi būdu — danguje, kaip Apaštalas sako: „Dabar mes matome atspindį lyg mįslę, tuomet gi veidu į veidą” (1 Kor. 13, 12);

(Bus daugiau).

Tikroji Religija ir Apeigos

Nebuvo sutvėrimų, nebuvo nei žmogaus, o Dievas buvo. Jis tuomet buvo panašiai pilnas garbės, didybės, laimės, galybės kaip ir dabar. Sutvėrimai nieko Jam nepridavė ir negali pridėti ką nors prie Jo laimės ir garbės.

Kas nors ar tai veidmaininkai, norėdamas pridengti savo tingėjimą Dievui tarnauti, ar tai taip įsitikinęs, kalba, kad Dievas per didis, per laimingas, kad Jis reikalingas būtų garbinimo iš žmonių pusės.

Jei ta kalba veidmaininga, tai ji pasmerks veidmainį; jei ji eina iš įsitikinimo, tai tas įsitikinimas yra klaidingas.

Tiesa, kad joki žmonių garbinimai, mylėjimai ir tarnavimai nepadidins Dievo garbės, laimės ir didybės, kurios yra susijungusios su Jo prigimtimi, yra Jame pačiame, bet ne delto jų Dievas iš žmonių ir reikalauja, tik delto, kad tuomi būtų platinamas Dievo garbinimas ir mylėjimas tarp kitų žmonių ir **kad iš to būtų didžiausia garbė, didybė ir laimė patiems žmonėms.**

Dievas yra pilnas garbės, laimės ir meilės; ir nėra Jame jokios savimylės. Jo visagalybė visadidybė surėdė, kad žmonės pasisemtų, kiek tik nori, iš Jo garbės, laimės ir meilės ir būtų panašesni į Jį. Jo duotoji religija nurodo kaip tai gali įvykti. Gi iš žmonių tarpo išėję šventieji ir tobulieji parodė ir rodo, kaip įvyko ir įvyksta.

Akli ir žiopli tie žmonės, kuriems trūksta tos išminties; ir jie kalti yra ir bus, kad savo žioplume užsispyrę neieško tos išminties iš Dievo apreikštiosios religijos.

Ta garbė, ta laimė, ta meilė, kurių išmintingiems žmonėms pasisekė per religiją pasisemti kodaugiausiai iš Die-

vo, ragino juos himnais, ženklais, daiktais, garsais reikšti savo džiaugsmą, dėkingumą, troškimą ir pageidavimus. Čia religijos apeigų versmė, iš kurios jos tekėjo ir teka. Apeigos yra kaip ir prigimtas žmonių dvasiai dalykas.

Žmonės santykiuose su žmonėmis vartoja daug apeigų arba ceremonijų, nors tai vadina dažnai kitokiais vardais. Tikrieji ir giliausieji žmogaus jausmai yra linkę pasireikšti viršun įvairiais ženklais ir judėjimais.

Ar daug rasime žmonių, kurie pajėgtų ilgai slėpti savo aistras? Ar gali gailėtingumas vadintis tikru, jei jis nepasireikš ženklu ar darbu? Ar yra tokių tėvų, vaikų ir mylėtojų, kurie būtų nepareiškę savo pasiaukojimo ar meilės išoriniu būdu? Ir iš tikrųjų ar nedaugiau mums pasako tie regimi ženklai ir judėjimai negu iškilmingiausi žodžiai?

Panašiai yra ir privalo būti religijoje. Ji nėra kokis šaltas, beausmis mokslas. Ji yra mokslas, kuris liečia ne vieną protą, bet valią, širdį ir visas žmogaus kūno ir sielos jėgas. Nėgana žinoti, kad Dievas yra, reikia Jis geriau pažinti, garbinti ir mylėti. Gi tie visi dalykai reiškiami ne vienas žodžiais, bet ir ženklais.

Lankykite įvairias tautas, dabar gyvenančias visame pasaulyje. Skaitykite tautų istorijas, rasime ir įsitikinsime, kad nepaneigiamas yra faktas, jog visos tautos turėjo savo religijas ir šios turėjo savo apeigas.

Tiesiog yra nežmoniškas dalykas religija be apeigų. Tik akli bedieviai ir sukvaillioję tikybiniai fanatikai iš nepakentimo katalikų religijos gali kurti religiją be apeigų. Bedieviai tokias religijas be apeigų remia, nes jos yra pirmasis žingsnis ir atviri vartai į be-

dievybę.

Jei insime dėmesin valstybines, tautines ir organizacines iškilmes, ar jos nors viena apsieina be savotiškų apeigų. Ne. Priešingai, juo didesnis yra noras tomis iškilmėmis padaryti į žmones įspūdį, tuo žymesnės ir gražesnės yra vartojamos apeigos.

Jei tauta nori pagerbti savo kurį nors didvyrį; jei ji nori jo darbus, dorybes ir jo asmenį pastatyti prieš visų akis ir giliai atspausti žmonių atmintyje, tai pagerbimą atlieka iškilmingiausiu būdu — stato paminklą, jį atidengia ar pašvenčia su įvairiausiomis ceremonijomis, chorai gieda, orkestros griežia, vėliavos plevėsuoja, kariuomenė kanuolių šūviais saliuotuoja, žmonių minios iškilmėse dalyvauja.

Ar be šių visų apeigų daug kas labai atmintų tą didvyrį. Gi jos jo atmintį padaro dažnai nepamirštamą.

Kaip geri atutos sūnūs ir dukterys nepamiršta savo didvyrių ir juos mini kartų kartoms, taip geri Dievo sūnūs ir dukterys atmena Jį sau, savo vaikams ir vaikų vaikams. Jie atmena jiems Dievą ne tuščiais šaltais žodžiais, bet ženklais ir darbais.

Gerai katalikai, tie tikrieji Dievo vokiečiai, vartoja religijos apeigas net savo namuose ir jomis kalba savo vaikams ir namiškiams apie gerąjį Dievą, visų Tėvą, kuris turi parengęs vietas savo laimingoje karalystėje — danguje.

Gerieji katalikai gilinasi į katalikų Bažnyčios apeigas, įvestas jon paties Kristaus, apaštalo, šventųjų ir Kristaus dvasios paveldėtojų. Jose jie randa gausų ir sveiką maistą savo sielai. Per jas jų siela kyla aukštin pas patį Dievą ir iš ten semia sau reikalingų jėgų kovoti blogą, daryti gerą.

Apeigos daug gera daro itin tiems, kuriems trūksta laiko ir progos geriau

religija pažinti ir suprasti. Bet niekuomet nereikia pamiršti, kad apeigos nėra pati religija. Apeigos be tikėjimo, be tikrojo ryšio su Dievu, be meilės ir garbinimo Dievo, būtų tik išjuokimas šventų dalykų ir pragaištis sielai.

Apeigas, kaip aukščiau minėta, pagimdė gilus, gyvas žmonių tikėjimas, karšta Dievo ir artimo meilė, kilniausi dėkingumo, pagarbos ir atgailos jausmai.

Dabar visokias Bažnyčios apeigas privalo lydėti tie jausmai ir gyvas tikėjimas.

Apeigų vartojimas be tikėjimo būtų tikroji komedija ir dar aršiau būtų kaip ir stabmeldybė.

Tikintiesiems šiuos dalykus reikia gerai suprasti ir skirti.

Apeigas Bažnyčia gali pamainyti ir pamaino, bet tai nereiškė, kad ji pamaino tikėjimą. Tikėjimo tiesos yra Dievo paskelbtos. Jos buvo, yra ir bus visuomet tos pačios, o apeigos, joms Bažnyčios pridėtos, gali mainytis.

Meldžiant Motinėlės Marijos palaimos

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet iš ryto aukoju savo širdį Tėvui, melddamas pagalbos dienos užsiėmimuose.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, tarp darbų, savo pareigų ėjimo, nuo vieno užsiėmimo iki kitam ir ištisą dieną kiekviename reikale.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet pagundos ir nuovargis žiauriausiai terioja mano sielą, kuomet kentėjimų taurė stojasi prieš mane — tepažadina mane Dievo Meilė prie savęs.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet rengiuos vakare pasilsėtu, kad ant rytojaus su atnaujintomis jėgomis galėčiau keliauti į dangiškąją laimę.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kad tavo palaima galėtų būti su manim naktį ir dieną, ramybėje ir nuliudime, darbuose ir poilsyje, sveikatoje ir ligoje, gyvenime ir mirtyje, laikinai ir amžinybėje.

Gausus Atlyginimas.

Senas padavimas pasakoja apie vieną neturtingą našlaitę, kuri jau iš pat mažų dienų buvo savo pamaldžios motinėlės pripratinta, kiekvieną kartą, nuėjus į bažnyčią, nor šiek tiek paaukoti skaistykloje kentančių sielų naudai.

Ji sunkiai ir ilgai sirgo. Gulėjo miesto ligoninėje. Šiek tiek pagijusi, nuėjo į bažnyčią padėkoti Aukščiausiam už sugražintą sveikatą. Iš klausiusi šv. Mišių, jau buvo beeinanti iš bažnyčios. Tik staiga atsiminė savo senąjį paprotį: įmesti savo auką į varinę aukų dėžutę. Bet ką ji aukos?!—juk visus pinigus dar šį rytą ligoninėje išmokėjo. Liko tik keliolika centelių, bet ir tie paskirti šios dienos pusryčiams. Juos atidavusi, kur ji, alkana, ligota, be prieglaudos, be uždarbio dings?—Tokios mintys žaibo greitumu perbėgo jai per galvą, kai ji buvo bepraeinanti pro aukų dėžutę. Tik staiga susilaikė, nes vidujinis balsas jai kukždėjo: “Visada mesdavai, mesk ir dabar!... Atiduok paskutinius pinigus..., juk vistiek juos dar šį rytą prapirksi, o tada vis turėsi badauti. Mesk, nors sąžinę ramia turėsi. Jeigu tave Aukščiausias ligi šiol neapleido, tai globos ir toliau. Mesk tuos pinigėlius už sielas skaistykloje,—jos daug vargingesnės už tave.” Varguolė paklausė šio paslaptingo balso, ir jos smulkūs pinigėliai tyliai tyliai nuskambėjo už vieną skaistykloj esančią sielą, kuri labiausiai prašo jos pagalbos.

Iš bažnyčios išėjo visiškai rami ir nušvitusiu veidu. Bet kur dabar ji eis?!—visur nepažįstami žmonės, visur nemalonios akys ir šaltos, negailestingos širdys... Visi užsiėmę tik savo reikalais, susirūpinę bėga, skuba, važiuoja... Kur kreiptis, pas ką klausti patarimo, nurodymų?...

Išbalusi, nuvargusi ir drebanti iš šalčio, ji tiesia bailiai ranką į kelis pro šalį praeinančius ponus, prašydama išmaldos. Bet tie, tiktai pasižiūrėję į ją, praeidavo pro šalį. Eina pudruotos, išsikvepinusios ponios, bet ir jos negirdi vargšės maldavimų...

— Nors stiklą karšto vandens ir juodos duonos šmočiuką, — įėjusi į valgyklą, prašo storos nutukusios šeimininkės.—Išalkusi, neturtinga... be sveikatos...,—švagžda maldaujančiu žvilgsniu.

— Mes dykai nieko nemaitinam. Jei-gu nori pavalgyti,—užsimokėk!—buvo rūstus atsakymas.

— Neturiu pinigų,—teisinosi,—visus ligoninėje užmokėjau...

— Eik dirbt, — uždirbsi. Ligonijų, valkatų yra tiek ir tiek. Visus maitink, tai pati plika liksi.

— Vyno, ei, motin! Likerio! Ką tu čia su ta piemene!—pasigirdo iš kito kambario storas balsas.

— Nors stiklą karšto vandens, — susilčiau,—buvo paskutinis jos prašymas.

— Eik nuo mano galvos!—piktai suriko.—Mieste ir vanduo brangus. Ko norite, ponai?—kreipėsi į sėdinčius ir nusigrežė.

Klaidžioja po gatves kaip be dvasios, nenusivokdama nė kur eiti. Senieji jos ponai, pas kuriuos dar prieš ligą tarnavo, pardavė savo namus ir išsikėlė į kitą miestą. Daugiau ji neturi niekur pažįstamų.

“Ak, kvaila kaip žąsis, kad atidaviau paskutinius pinigus! Būčiau nors šiek tiek pasistiprinusi, kol pasisektų tarnyba gauti,”—buvo besiveržią pro iš šalčio drebančias lūpas nekantrumo žodžiai. Tik staiga priešais save pamato gražų gražų ponaitį, kuris į ją žiūrėda-

mas maloniai šypsosi. Mato ir savo akims netiki: nejaugi tasai ponaitis šypsotųsi jai, vargšei našlaitei?—ar tai ne sapnas?!

Jaunikaitis prieina arčiau ir, pakeldamas skrybėlę, ją pasveikina. Po to taria:

— Aš toji laimingoji siela, kurią tu dar šįryt išvadavai iš skaistyklos kančių. Aš savo geradarės nepamirštu: atėjau tau atsilyginti. Eik, štai, į šituos raudono mūro namus ir ten rasi našlę ponią, mano motiną. Pasakyk, kad aš, vienturtis jos sūnus, tau liepiu,—ji tave priglaus.

Tai taręs, jaunikaitis išnyko.

Našlaitė nueina į nurodytus namus. Priemyje ji pamato apsiverkusią tarnaitę, kurią jos ponia, vidutinio amžiaus moteriškė, už nepadorų elgesį atstatė nuo tarnybos.

— Gal galėčiau gauti tarnybą,—paklausė pagarbinusi.

— Labai gerai. Man kaip tik reikia kambarinės. Prašau į vidų,—pasikalbėsime.

Puikus salionas. Gražiausiais raštais austi ir siuvinėti kilimai, auksu ir raudonu aksomu klotos sofkos... O priešais kabo didelis atvaizdas ką tik mitytojo jaunikaičio. Jis visai toks pat: taip pat maloniai į ją žiūri su šypsena lūpose, o jo gilios akys tarytum raginate ragina pasakyti tai poniai visa, kas su ja šįryt atsitiko.

— Gerbiamoji ponia,—pradėjo baidliai,—leiskite man paklausti, ar tik ne šitas jūs vienturtis sūnus?

— Taip, tai tas pats. Ar tamsta jį pažinojai?

— Taip, aš šį rytą jį pažinau.

— Negalimas daiktas,—nustebo moteris,—juk jau bus metai, kai jis mirė.

Mergaitė jai papasakojo visa, kas su ja šįryt, išėjus jai iš ligoninės, atsitiko.

Ponia klausėsi vis labiau susidomėdama. Ir, kai našlaitė ištarė paskutinius jos sūnaus žodžius, moteriškė iki ašarų susijaudino, pribėgusi ją apkabino, širdingai pabučiavo ir tarė:

— Nebūsi tu mano kambarinė, tik tikroji duktė, visų mano turtų paveldėtoja.

Iš mamytės pasakojimų: **Jonukas**
("Š. B." Nr. 8).

KATALIKŲ PASAULY

Už sielų išganymą.

FORT RESOLUTION. (Mackenzie. Kanada). Senas, 68 metų amžiaus, kunigas vienuolis nukeliavo atgal į Marijos Vardo misiją, tolimoje šiaurėje, ant Raudonosios upės krantų. Jis 32 metu išdirbo ten ir dėl senatvės ir sunykusios sveikatos buvo pamainytas jaunesniu. Jis yra Tėvas Žiru, O. M. I.

Jis liuosa valia pasiėmė tą darbą atgal, kuomet jaunesnis už jį mirė. Tas jaunesnysis buvo Tėvas Lecuyer, O. M. I. Jis tik ir tėvas Žiru žinojo Loucheux Indijonų kalbą.

Tėvas Lecuyer praleido savo naujokavimo metus tarp Loucheux Indijonų ant Raudonosios upės (Red River) krantų, dirbadams kartu su kunigu Žiru.

Dabar tėvas Žiru tęs apaštalavimo darbą tarp indijonų toliau ir rengs savo vieton kitą kunigą, kuris galėtų aprūpinti indijonų sielos reikalus.

TRICHINOPOLY, Indija. — Kun. Pranciškus Ksaveras Troehly, įžymus Jezuistas vadas ir darbuotojas, vienoj savo prakalbų ragino indiečius katalikus budėti, kad nebūtų vienaip ar kitaip varžomos katalikų teisės Indijoje.

Jis nurodė, kad Indijoje pramatoma nauja vidaus tvarka, t. y. politinės vidaus atmainos. Katalikų Bažnyčia iškalno turi būt pasiruošusi į naują tvarką ir nau-

jus reikalavimus. Bažnyčia iš anksto turi pasiruošti apsiginiman nuo naujų gaivalų.

Praeitis liūdija, kad jei katalikai Indijoj yra ką pelnę, tai jie patys vien savo pastangomis yra laimėję. Kas kitas katalikams nepasiūlė jokios laisvės. Katalikai tai visa, ką šandie turi, patys iškovojo. Tas pat yra ir kitose šalyse.

Meksikoj atgimsta katalikų veikimas.

Didžiųjų persekiojimų metu viešas Meksikos katalikų veikimas buvo beveik visai sustojęs. Sunkių ir žiaurių aplinkybių verčiami jie daugiausia turėjo veikti slaptai. Daugelį didžiųjų bažnyčių valdžia uždarė, katalikų akeijos žymesnius vadus ir veikėjus išžudė arba sukišo į kalėjimus. Laisvamaniai tikėjosi, kad tokiu būdu jie amžinai palaidos katalikybę Meksikoje. Bet, apsiriko. Prieš juos atsigrėžusios aplinkybės privertė katalikams suteikti šokią tokią veikimo laisvę. Nors sąlygos dar nėra tinkamos, bet vis dėlto, kaip praneša Vatikano laikraštis "Osservatore Romano," dabartiniu laiku katalikų veikimas Meksikoje labai plečiasi. Kruvino bažnyčios persekiojimo susilpnintas katalikų veikimas visame krašte pražysta gražiausiu žiedu.

Naujose formose atgimstančio Meksikos katalikų veikimo priešakyje stovi Meksikos arkivyskupas. Jis, sekdamas Italijos katalikų veikimo pavyzdžiu, visus katalikus pradėjo organizuoti į tris susivienijimus: 1) į Meksikos suaugusių katalikų susivienijimą, 2) į Meksikos jaunimo susivienijimą ir 3) į Meksikos moterų susivienijimą. Pirmajam susivienijimui gali priklausyti vedę ir nevedę katalikai, turintieji daugiau 35 metų amžiaus. Antrasis susivienijimas turi dvi šakas: 1) vaikų — nuo 10 iki 14 metų ir 2) jaunimo — nuo 15 iki 35 metų. Meksikos moterų susivienijimas taip pat dalijasi į du skyrius: 1) mergaičių — nuo 7 iki 14 metų ir

2) paaugusių moterų — nuo 15 iki 35 metų. Visas minėtas organizacijas, panašiai kaip Italijoje, jungia vadinamas centralinis komitetas. Be to yra atskiri diecezijų komitetai.

126,922 maldininkai aplankė Romą.

Popiežiaus laikraštis "Osservatore Romano" neseniai rašė apie maldininkus, kurie jubiliejiniiais metais aplankė Romą. Grupėmis apsilankusių maldininkų skaičius sudaro 126,922 asmenis. Daugiausia maldininkų buvo iš Italijos (78,290). Iš kitų Europos valstybių Romą aplankė viso 44,143 maldininkai. Vatikano organo (laikraščio) pranešimu, jubilėjaus metais Romą aplankė iš Austrijos 1,767 maldininkai, iš Belgijos — 6,352, Bulgarijos — 28, Čekoslovakijos — 828, Prancūzijos — 14,947, Vokietijos — 10,479, Graikijos — 67, Anglijos — 620, Jugoslavijos — 682, Lietuvos — 138, Latvijos — 115, Luksemburgo — 600, Maltos — 420, Olandijos — 1,715, Lenkijos — 1,684, Portugalijos — 464, Ispanijos — 2,840, Šveicarijos — 1,540, Turkijos — 75, Ukrainos — 108, Vengrijos — 675, Irlandijos — 50. Iš Azijos minėtais metais Romą aplankė 152 maldininkai, iš Egipto — 200 maldininkų, iš Tripolio — 15, iš Tuniso — 347, iš Šiaurinės Amerikos — 3,175 ir iš Pietinės Amerikos — 600 maldininkų. Į paduotus skaičius neįeina atskiri asmens ir visai mažos grupės, kurios jubiliejiniiais metais aplankė Romą.

Mirė Vysk. J. Stagaičio tėvas.

Rugpiučio mėn. 9 dieną Tupikų kaime, Žvirgždaičių parapijoje mirė J. E. Telšių vyskupo tėvas, turėdamas apie 90 metų amžiaus. Dėl to vysk. J. Staugaitis išvyko į Tupikus.

MUSŲ DARBAI

Naujas "Auburn."

UGSĖJO 1 d. — Labor Day — įvyko Marijonų Farmoje metinis piknikas. Iš visos Chicagos ir apylinkės suvažiavo labai daug žmonių. Kas traukiniais, kas "busais," o kiti savais automobiliais. Pasitaikė daili diena. Marijonų Kolegijos Remėjų skyriai organizuotai darbavosi, patarnaudami svečiams su įvairiais valgiais ir žaidimais.

Apie 6:30 val. vakaro sudaryta iš žymiausių žmonių laimės komisija. Jie turėjo visų akyvaizdoje daboti, kam klius didelis laimikis — naujas 5 keleivių "Auburn". Susirinkusieji nutarė, kad toji laimė priklausys 25-tam traukimui.

Visa Komisija sulipo ant paaukštini-mo. Viena mergaitė nuolatos maišė bilietus, o kita su užrištomis akimis kur iš vidurio vis ėmė ir ėmė po vieną, kol priėjo prie 25. Tada dar kartą gerai sumaišyta bilietai ir toji mergaitė ištraukė laimę *Onai Aleknavičienei iš Port Carbon, Pa.*

Džiaugsmingai sušuko visi. Nors kiekvienas atvykusių tikėjosi gauti tą dovaną, bet ją gavus Pensylvanijai, juo labiau gyrė Komisiją, kad visa atliko bešališkai, gerai.

Kai kurie Chicagiečių buvo pasirošę "užfundyti" bent rugštaus pieno ir lietuviškų sūrių visiems pikniko dalyviams, bet pro juos praėjo toji laimė.

Chicagos ir kitų miestų Marijonų Kolegijos Remėjai džiaugiasi, kad Kolegijos Fondan įplauks daugiau keturių tūkstančių dolerių. Tuo būdu Fondas žymiai paūgėjo ir viltis padidėjo greičiau susilaukti savąją bernaičiams erdvią Kolegiją.

Kolegijos Remėjų Seimo diena ir vieta bus paskelbta kitu kart. Visų skyrių prašome jau iš anksto ruoštis prie šių

metų Marijonų Kolegijos Remėjų Seimo, duodant patarimus, pasiūlymus, o ypač gyviau prisidedant prie Kolegijos Fondo aukomis.

Kolegijos Remėjai:

P. Urbonienė Blissville, L. I., N. Y.	3.00
Beatrice Pleinis Phila., Pa.	5.00
J. Karalius Baltimore, Md.	3.00
K. Lasata Scranton, Pa.	3.00
J. Čubanavičius Norwood, Mass.	3.00
Al. Dumblauskienė Homestead, Pa.	3.00
Kat. Miliūnienė Homestead, Pa. ..	3.00
J. Berkelis Chicago, Ill.	3.00
O. Gubistienė Chicago, Ill.	3.00
J. ir B. Rupslaukis Chicago, Ill. ..	1.00
Barb. Juškienė Chicago, Ill.	3.00
Jonas Juška Chicago, Ill.	3.00
Mar. Petrauskienė Ind. Harbor, Ind.	3.00
A. Gailis Braddock, Pa.	3.00
J. Budrys Paterson, N. J.	3.00
J. Palinauskas Šiauliai, Lietuva ..	3.00
Mar. Čarinskienė Bayonne, N. J.	3.00
Ant. Paluskas Grand Rapids, Mich.	3.00
U. Alkevičienė Baltimore, Md. ..	10.00
V. Andriunas Dorchester, Mass. ...	5.00
K. Kučinskis Kingston, Pa.	3.00
O. Markevičienė Shenandoah, Pa.	3.00
K. Mačinauskas Waterbury, Conn.	1.00
Em. Kaunelienė Nashua, N. H. ..	3.00
P. Galauskienė Garwood, N. J. ..	3.00
Jonas Činikas Chicago, Ill.	3.00
Pr. Dainauskas Detroit, Mich. ..	3.00
Al. Lukas Phila, Pa.	3.00
El. Galvydienė S. Boston, Mass.	3.00
Mar. Šutskienė Long Island, N. Y.	3.00
Pran. Navickienė Maspeth, L. I., N. Y.	3.00
D. Jankevičius Chicago, Ill.	3.00
Petr. Lazdauskas Chicago, Ill. ..	3.00
S. Maczuk Raymondsville, Mo. ..	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas
Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

Amsterdam, N. Y.

Plačiai lietuviams žinomas rašytojas ir poetas kun. Juozapas Židanavičius — Seirijų Juozas — buvo išvykęs Chicagon pavišėti pas Tėvus Marijonus, aplankyti savo pažįstamus, ir pasitarti apie išleidimą naujų knygų ir giesmių.

Sužavėtas yra Chicagos lietuvių organizuotu veikimu. Vytauto, L. D. Kunigaikščio, 500 metų mirties sukaktuvėms pasiruošimas, nauja didžiulė Šv. Kryžiaus Ligoninė, Marijonų Kolegija su naujai dygstančia įstaiga Marijonų farmoje, padarė geriausio išpūdžio gerb. Veikėjui. Chicagoje jisai yra buvęs 1926 metais per T. Eucharistinį Kongresą.

Gailestingas darbas.

WORCESTER, MASS. Šiais sunkiais laikais atsiranda vis naujų ir naujų vargusių šeimynų. Reikia jas globoti, šelpti. Be to, turime našlaičių, senelių. Jie reikalingi paramos. Atsirado plati dirva parodyti savo gailestingą širdį Kristaus numylėtiems vargšams. Kad toji pašalpa būtų tiksliai sunaudota, ją tvarko Labdariningoji draugija. Kas metai labdariai ruošia gėlių dieną. Šiemet ji bus rugsėjo 20. Prisidėkite prie gailestingo darbo visi. Vieni, apsiimdami pardavinėti mieste gėles, kiti — gausiau aukodami savo brolius — vargšams.

Būkite gailestingi. Dievas to nori ir artimo meilė to reikalauja. Padėkime labdariams aprūpinti vargšus. Labdarys.

Cleveland, Ohio.

Mūsų kolonijoje yra stebėtinų žmonių. Daug jų yra linkusių diktatoriais būt. Norėtų visus valdyti, net savo klebonus. Susidarė neįvairūs būklė. Daugiau partijų, negu veikėjų. Kai kurie plačiai šneka prieš katalikiškus laikraščius, pasakojasi, kad jų raštų neįdėję. Jei, vyrai, turite ką pamokinančio, rašykite. Aš manau,

“Laivas” ir “Draugas” gerus dalykus deda. Jeigu nededa, — tai aiškus ženklas, kad tie raštai nebuvo katalikiškai rašyti, t. y. nebuvo pilni artimo meilės. Neprisidėkite prie tų, kurie nori ardyti mūsų parapijas, kurie žemina mūsų dvasios vadus. Sutarimas, meilė, vienybė ir nuširdus darbas išugdys Clevelando lietuvių į pavyzdinę išėivijos koloniją.

Rugpiučio mėn. pabaigoje mirė ir palaidotas Vytautas Štaupas. Priklausė prie L. Vyčių 25 kp. Amžiną atilsį duok jam Viešpatie. Buvo geras žmogus ir katalikas.

Kaimynas.

Chicago, Ill.

Labdaringas Darbas. Chicagoje smarkiai veikia Labdariningoji Sąjunga. Jos pasidaravimo dėka turime gražią, moderniškai įtaisytą 100 lovų Šv. Kryžiaus Ligoninę. Ligoninę tvarkyti ir vesti pavesta Šv. Kazimiero Seserims. Ligoninės vertė — apie 500,000 dol.

Antras stambus Chicagos Labdaringos Sągos darbas, — tai našlaičių ir senelių prieglaudos kurimas. Jau padaryta svarbiausioji pradžia. Maždaug 23 mylios nuo Chicagos nupirka farma. Ji turi 141 akrą žemės. Apie 40 akrų tame dailaus miško. Į tą Labdarių mišką suvažiavo 31 rugp. d. galybės žmonių. Labdaringos Sągos skyriai uoliai darbuos. Visi Chicagiečiai, net nepriklausantieji prie Labd. Sągos, džiaugiasi ta patogia vieta.

Farma dar neišmokėta. Yra apie 12 tūkstančių skolos. Bet labdariai tikisi iki kitam rudeniiui visus reikalingus pinigus sukelti. Tuomet bus galima užsimoti naujiems darbams. Kur veikiama — vis naujų darbų padaroma. Organizuota labdarinė labai yra naudingas darbas. Vertėtų visoms kolonijoms turėti savo labdaringas draugijas.

K. M.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Kodėl kunigai barasi už mažas nuodėmes? Suprantu, jog mirtingosios — yra blogas dalykas, bet mažos — tai vis mažos. Lauksiu atsakymo "Lai-ve."

P. Juozaitis, Omaha, Nebr.

ATSAKYMAS. Mirtinai nusikaltęs žmogus savo laisva valia išsižada Dievo, nenori Jo klausyti svarbiam dalyke; užtat užsipelno pragarą, amžiną pasmerkimą kančioms.

Atleidžiamoji nuodėmė nėra mažas dalykas. Ji taip gi yra maištas prieš Dievo valią, tiesa, mažesnės svarbos dalykuosė. Atleidžiamosios nuodėmės, padariniai sieloje baisūs. Ji aptemdo išmintį, naikina dorybes, silpnina valią, subiau-roja sielą ir jai užtraukia bausmes; su-laiko dvasios tobulinimąsi, Dievo malonėms tampa kliūtis, ardo sielos ramybę ir veda į mirštamąją nuodėmę.

Išganytojas pasakė: "Kas neteisingas mažame dalyke, tas neteisingas ir dides-niame" (Luk. 16, 10.).

Kunigai turi pareigos nurodinėti žmo-nėms į blogus atleidžiamųjų nuodėmių pa-darinius. Negana žmonėms saugotis nuo mirties, bet reikia saugotis ir nuo ligų. Kad už tas dvasios ligas kunigai barasi, — gerai daro.

KLAUSIMAS. Gydytojas, norėdamas apsaugoti motiną nuo užsikrėtimo kokia nors liga, gimšiantį kūdikėlį pakrikštijo ne tyru vandeniu, o su priemaiša mer-kuro chlorido. Buvo maž-daug viena tūs-tantinė tų nuodų dalis. Ar krikštas buvo tikras ir ar galima pavojuje tokį vandenį vartot krikštui. B. M. S. Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. Krikštas buvo tikras ir geras, jei tik gydytojas krikštydamas ištarė Krikšto žodžius, pildamas tą van-denį ant kūdikio galvelės: — Aš tave krikštiju vardan Tėvo ir Sūnaus ir šven-

tosios Dvasios.

Pavojuje galima yra naudoti chloruo-tą vandenį (chloride de mercure); jei pa-vojaus nėra motinai užsikrėsti, — nau-dotinas paprastas vanduo. Toks yra šio klausimo išsprendimas šv. Tėvo Leono XIII, rugpiūčio 21 d. 1901 m.

KLAUSIMAS. Kodėl J. E. vyskupas P. Būčys neskuta barzdos? Mačiau "Lai-ve" ir vos pažinau.

P. Iv—nė, Grand Rapids, Mich.

ATSAKYMAS. J. E. vyskupas P. Bū-čys taikosi prie Rytų Bažnyčios papro-čių. Ten vyskupai želdina barzdas. Turė-damas plačią veikimui dirvą tarp katali-kų rusų, turi taikytis prie jų. Nors ne barzda atverčia prie Dievo žmones, bet ji nei nekenkia rusams klausyti skelbia-mojo Dievo žodžio.

KLAUSIMAS. Prašau paaiškinti per "Lai-vą" katrą nedėlios dieną galima pel-nyti visuotinus atlaidus. Aš prieš pirmą penktadienį, ar po pirmam penktadieniui sekmadienyje, būtent tiems, kurie pri-klauso prie Maldos Apaštalytės, o pir-mą penktadienį negali atlikti išpažinties.

"Laivo" Sk-ja, iš Boston, Mass.

ATSAKYMAS. Jie pelno visuotinus atlaidus tą dieną, kurią patys pasirenka. Sąlygos: išpažintis, komunija, bažnyčios aplankymas ir pasimeldimas šv. Tėvo in-tenciija. 1861 m. vasario 26 d. šv. Tėvas suteikė Maldos Apaštalytės pirmojo laip-snio nariams visuotinus atlaidus: vieną penktadienį kiekvieno mėnesio ir vieną pasirinktą savo noru dieną mėnesyje. Be to, šv. Jėzaus Širdies ir Nekalto šv. Pa-nelės Prasiidėjimo šventėje.

Šie ir dar gausesni atlaidai yra su-teikti antrojo ir trečiojo laipsnio Maldos Apaštalytės nariams. Priimdami atsitei-

(Tąsa paskutiniame pusl.)

A. A. M. Pečkauskaitės Laidotuvės.

*A. A. Marija Pečkauskaitė Palaidota
Židikiwose.*

Pasimirusi ilgai sirgusi garbingoji Lietuvos pedagogė ir gabi rašytoja beletristė palaidota Židikų kapuose, šalia savo motinėlės. Nabašnikę laidoti susirinko iki šiol Židikams nematytas būrys žmonių, visi apylinkėje begyvenantieji inteligentai, giminės iš toli ir arti, nabašnikės kaip mokslo taip ir vėlesnio gyvenimo draugai, artimieji ir pažįstami.

Pikelių klebonas kun. Morkys pasakė pamokslą, iškeldamas nabašnikės nuopelnus. Atgiedotos ekzekvijos ir atlaikytos ketverios šv. Mišios. Po pietų kūnas palaidotas į kapus. Celebransas — kan. Dr. Tumas. Jam asistavo iš plačios apylinkės suvažiavę kunigai ir klierikai. Kan. Dr. Tumas prie atviros duobės pasakė pamokslą ir atsisveikino su nabašnike Lietuvos universiteto Senato, humanitarinių mokslų fakulteto, Dr. Basanavičiaus mokytojų sąjogos, prieškarinio "Tėvynės Sargo" ir Lietuvos vardu; kun. Dr. Bielskus — Respublikos Prezidento ir savo, kaip jos mokslo draugas vardu, prof. Pr. Dovydaitis — Teolog.-Filosof. fakulteto, Ateitinink. Federacijos, katalikų moterų ir "Liet. Mokyklos," "Nauj. Vaidilutės," "Moters" ir k. vardu; O. Labanauskaitė — "Pavasario" s-gos ir "Ryto" redakcijos vardu; p. Nezabitauskas — "L. Aido" redakcijos ir žemaičių studentų kjos "Samogitia" vardu; Krauzas — žemaičių stud. Simano Daukanto D-jos vardu; mok. Gudynas — Vieksnių vasaros kursų mokytojų vardu; J. Labanauskas — vietinių organizacijų ir kun. Morkys — kaip netolimas kaimynas ir ilgametis jos darbų liūdininkas. Šv. Kazimiero seserų kongregacija pagerbė nabašnikės atmintį per atvykusias savo atstoves, o stu-

denčių ateitininkų "Giedros" korporacija kurios garbės nariu nabašnikė buvo, buvo atstovaujama trijų atstovių ir korporacijos vėliavos. Giedrininkės tarė ir atsisveikinimo žodį. Vainikus sudėjo: Lietuvos universitetas, Dr. Tumas ir Dr. Bielskus, "Ryto" ir "Aido" redakcijos ir daugybę gyvų gėlių ir vainikų vietos organizacijos ir pažįstami. Nabašnikės karstas neužverstas žemėmis, bet talpinamas laikinai išmūrytame sklepe ir užmūryjamas.

Žmonės dar ilgai nenorėjo skirstytis nuo nabašnikės poilsio vietos ir dažnai braukė nuo skruosto negalimas sulaikyti ašaras. Židikų apylinkė tuojuo pajus ko neteko. "R."

Kelionė aplink Afriką.

Prof. K. Pakštas liepos 13 d. išvyko popietiniu traukiniu į Antverpeną, iš kur jis sės į laivą pradėti savo didžiąją kelionę aplink Afriką. "R."

(Klausimų ir atsakymų tęsą)

simo Komuniją kartą savaitėje, ar kartą mėnesyje, pelno visuotinus atlaidus. Sąlygos: išpažintis, komunija. Jie apturi visuotinus atlaidus mirties valandoje, paprastomis sąlygomis. Tie atlaidai suteikti šv. Tėvo vasario 13 d. 1882 m.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.